

ning, de gaar ind til. Den ene af disse Anstalter, den ved Kaløvig, er ledet af Nationalforeningen, bestaar altsaa ved Vellie fra Befolkningens Side, i Kraft af Pengeindsamlinger, Høstblomststage, Julemærker, Statstilskud o. s. v., og saa erfarer man ved mere eller mindre tilfældige Omstændigheder, at den ikke er et saadant Opholdssted for Børn, at man med Fortrøstning kan lade Børnene komme derhen. Betænkningen afslører, som sagt, adskillige Forseelser af Forstanderinden for Kaløvig-Sanatoriet, men jeg har den Opfattelse, at ihvorvel det kan siges, at hun har handlet i høj Grad forkert i sin Færd overfor Børnene, er hun dog ikke den mest skyldige. Ansvar for Ledelsen af denne Anstalt saavel som af andre ligger andre Steder, ligger hos Nationalforeningen, dens Direktør og den Tilsynsmyndighed, den har ansat til at føre det nødvendige lægekyndige Tilsyn med Børnesanatorierne. Disse er efter min Mening — og det fremgaar ogsaa af Betænkningen — de virkelig skyldige, og det vilde være ganske rimeligt, om det fra det offentlige Side — og derfor har jeg ønsket ved denne Lejlighed at drage dette frem — strengt blev udtalt, at de Folk, der saaledes har tiltsidesat de Pligter, der paa hviler dem i Tilsynet og Ledelsen af en Anstalt, hvor syge Børn optages, ikke længere har deres Plads i en saa betydningsfuld Ledelse, som Nationalforeningens Ledelse af den Række Sanatorier, der er underlagt den, maa siges at være.

Kritikken over disse Anstalter kom fortrinsvis frem gennem Bladet „Social-Demokraten“, og herfra blev Stødet givet til Nedsættelsen af en Kommission, der skulde foretage disse Undersøgelser, og ihvorvel det kan være rigtigt, hvad der nys er nævnt her, at der nu og da der kan blive øvet en Kritik, der er stærkere, end hvad der kan staa for en Prøvelse, synes det dog gennem de fremkomne Betænkninger fastslaaet, at der ingenlunde er sagt for meget om Forholdene paa disse Anstalter, men at der tværtimod foreligger vidnefaste Beviser for, at der paa disse Børnesanatorier er foregaaet Ting, der er i høj Grad forkastelige. For „Bakkely“s Vedkommende oplyser Betænkningen, at man her staa overfor en overanstrengt, nervøs Dame, der i sin Tid, da hun ikke kunde passe sin hidtidige Stilling, har fundet, at det var en passende Udvej for hende at lave en Forretning med Sanatoriumbehandling, og saa gaar hun ind til denne Gerning uden Uddannelse og uden

at have nogen større Formue, saaledes at Hjemmet fra første Færd kommer til at lide under økonomiske Vanskeligheder og til at staa uden det nødvendige økonomiske Grundlag, paa hvilket en saadan Anstalt bør bygges, med bestandig Sorg for, hvorledes Prioritetsrenterne og Afdragene skal skaffes til Veje. Følgen af al den Elendighed, Damens Nervøsitet og Overanstrengelse, hendes Mangel paa Uddannelse og hendes Næringsсорger, er fornuftigvis, at de syge Børn ikke bliver behandlet, som de skulde behandles, at de i visse Tilfælde indespærres og tvinges til at spise Opkastning, ganske som det er sket paa Kaløvig-Sanatoriet. Det foregaar paa et Hospital. Der er ingen Læge, ingen Lægemyndighed, som tager sig af saadanne Spørgsmaal, thi der er ikke Raad til at holde en Læge, der er ikke Raad til at føre Tilsyn af en saadan Art, at det virkelig kan være betryggende for Befolkningen. En overanstrengt, nervøs Dame, som endda lider under daglige Næringsсорger, er Sanatoriets virkelige Leder og Børnenes Beskytter, og Betænkningen afslører, paa hvilken Maade hun har øvet sin Beskyttelse. Jeg synes derfor, disse to Betænkninger er Raab til Samfundet om snarest muligt at skride til Forandringer med Hensyn til Behandlingen af de fattige Børn, der indlægges paa Børnehjem og Sanatorier og hvad andre Anstalter der nu findes for Børnene. Det er Samfundets Børn, der lider under de mangelfulde Forhold, der eksisterer, og Samfundets Børn burde dog behandles godt, behandles godt, fordi det i disse Tilfælde drejer sig om syge Børn, som det gælder om at helbrede og gøre til nyttige Samfundsborgere. Men i øvrigt, uanset om de er syge eller fattige, uanset om de kommer paa Sanatorier eller Børnehjem, burde de behandles godt, fordi de er Børn, fordi Samfundets Børn bør behandles saa godt som muligt, uanset hvor de kommer fra, bør behandles uden Slag af Pilekviste paa den nøgne Krop, fordi de ikke kan spise Havregrøden, uden at blive tvunget til at spise Opkastninger, uden at blive indespærret i mørke Rum i kortere eller længere Tid. Alle den Slags utilbørlige Straffemetoder burde selvfølgelig ikke anvendes paa Anstalter, der faar Statstilskud og rettelig burde være under Statens Tilsyn og Kontrol.

Nu er der altsaa i det Ændringsforslag, som foreligger, et Tilbud om at yde 7 Kr. mere pr. Barn til Børnehjemmene; og, som jeg begyndte med at sige, det er